

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

2 април 1998 година*

По дело C-367/95 P

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Jean-Louis Dewost, генерален директор на правния отдел, г-н Jean-Paul Keppenne и г-н Michel Nolin, от правния отдел, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на Carlos Gómez de la Cruz, от правния отдел, Wagner Centre, Kirchberg,

ищец,

подпомагана от

Френската република, за която се явява г-жа Catherine de Salins, заместник директор в дирекцията по правни въпроси в Министерството на външните работи, и г-н Jean-Marc Belorgey, *chargé de mission* в същата дирекция, в качеството на представители,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

и

Федерална република Германия, за която се явява г-н Ernst Röder, Ministerialrat във Федералното министерство по икономическите въпроси, и г-н Bernd Kloeke, Regierungsrat в това министерство, в качеството на представители,

Кралство Испания, за което се явява г-жа Gloria Calvo Díaz, Abogado del Estado, в качеството Ж на представител/пълномощник,

Кралство Нидерландия, за което се явява г-н Marc Fierstra, помощник на правния съветник в Министерството на външните работи, в качеството на представител,

встъпили страни,

С предмет иск за отмяна на решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности (четвърти разширен състав) от 28 септември 1995 г. Sytraval и Brink's Франция/Комисията (T-95/94, Recueil., стр. 11-2651),

другите страни по производството са:

---

* Език на производството: френски.

Chambre Syndicale Nationale des Entreprises de Transport de Fonds et Valeurs (Sytraval) и Brink's France SARL,

СЪДЪТ,

В състав: г-н G. C. Rodriguez Iglesias, председател, г-н C. Gulmann (докладчик), г-н H. Ragnemalm и г-н M. Wathelet, председатели на състав, г-н G. F. Mancini, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н P. J. G. Kapteyn, г-н J. L. Murray, г-н D. A. O. Edward, г-н J.-P. Puissochet, г-н G. Hirsch, г-н P. Jann и г-н L. Sevon, съдии,

генерален адвокат: г-н C. O. Lenz,

секретар: г-н R. Grass,

Като взе предвид доклада на съдията-докладчик,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 27 май 1997 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, постъпила в секретариата на Съда на 28 ноември 1995 г., Комисията на Европейските общности завежда искова молба съобразно член 49 на Статута на Съда на Европейските общности срещу решението от 28 септември 1995 г. по дело T-95/94 Sytraval и Brink's France/Комисията (T-95/94, Recueil, стр. 11-2651), в което Първоинстанционният съд отменя Решението от 31 декември 1993 г. на Комисията („обжалваното решение“), с което се отхвърля искането на Chambre Syndicale Nationale des Entreprises de Transport de Fonds et Valeurs (Sytraval) и на Brink's France SARL за обявяване на нарушение от Френската република на членове 92 и 93 от Договора за ЕО чрез предоставянето на помощ на Sécüripost SA („Sécüripost“).

2. Френската република, която встъпва в първоинстанционното производство в подкрепа на исканията на Комисията, е депозирала отговор. Chambre Syndicale Nationale des Entreprises de Transport de Fonds et Valeurs (Sytraval) и Brink's France SARL („ищите“) не са представили никакви коментари пред Съда.

3. С три искиви молби, постъпили в секретариата на Съда на 24 януари, 22 февруари и 26 февруари 1996 г., Федерална република Германия, Кралство Испания и Кралство Нидерландия искат разрешение да встъпят в подкрепа на исканото от Комисията съдебно постановление. Тези искиви молби са уважени чрез три определения на Съда от 5 март 1996 г.

Факти и производство пред Първоинстанционния съд

4. Обжалваното решение посочва, че до 1987 г. Френската пощенска служба („пощенската служба“) извършва, чрез своите вътрешни отдели, транспортирането на своите собствени суми и ценности. През 1986 г. пощенската служба решава да извършва някои от своите дейности чрез посредничеството на търговски дружества. На 16 декември 1986 г. Société Holding des Filiales de la Poste („Sofipost“), контролирано в размер от 99% от Френската република, се създава съобразно с това. На 16 април 1987 г. Sofipost формира Sécuritépost SA („Sécuritépost“), което то контролира в размер от 99.92%. Предметът на това дружество е безопасното транспортиране на суми, предоставянето на услуги по опазване и защита, и надзор. Пощенската служба преотстъпва над 220 служители на Sécuritépost.

5. Чрез споразумение в съответствие с частното право с дата 28 септември 1987 г., пощенската служба поверява на Sécuritépost изпълнението на дейностите, попадащи в обхвата на сферите, упоменати по-горе, които преди това то самото е осъществявало. След това, Sécuritépost следва да разшири своята клиентска основа и своя набор от дейности. На 30 септември 1987 г. се сключва рамково споразумение между министъра на пощите и телекомуникациите и Sécuritépost. Между 1987 и 1989 г. Sofipost предоставя два заема на Sécuritépost, на суми в размер от 5 000 000 FRF и 15 000 000 FRF, и увеличава капитала на последното.

6. На 4 септември 1989 г. различни френски предприятия и сдружения на предприятия, включително жалбоподателите, представят на Комисията две искания за започване на производство, едното, направено съобразно с членове 85, 86 и 90 от Договора за ЕИО, а другото - съобразно с членове 92 и 93 от този Договор. Настоящото дело се отнася само до второто от тези искания.

7. Като действа въз основа на тази жалба, Комисията иска обяснение от френското правителство чрез писмо от 14 март 1990 г. френското правителство отговаря чрез писмо от 3 май 1990 г.

8. На 28 юни 1991 г. Комисията уведомява ищците, че тяхната жалба повдига „известен брой значими принципни въпроси, които изискват, в този случай, задълбочено разглеждане от съответните отдели на Комисията“. На 9 октомври 1991 г. Комисията отново уведомява ищците, че повдигнатият от тях въпрос изглежда „особено сложен, изискващ обширен технически анализ на обилната документация, представена от ищците и от френските органи...“.

9. На 5 февруари 1992 г. Комисията приема решение, в което заявява, че не може да се каже, че е имало предоставяне на държавна помощ по смисъла на член 92 от Договора. Тя установява, по-специално че въз основа на доказателствата, с които разполага, операцията, която е довела до образуването на Sécuritépost, е съпоставима с едно преобразуване, извършено от предприятие, което е решило да създаде дъщерно дружество, което отделно да управлява една от нейните дейности.

10. На 13 април 1992 г. ищите завеждат иск в съответствие с член 173 от Договора за отмяната на това решение. На 22 юни 1992 г. обаче, Комисията оттегля своето решение от 5 февруари 1992 г. и този иск следователно става лишен от цел.

11. На 24 юли 1992 г. ищите допълват жалбата, което са направили до Комисията. На 21 януари 1993 г. Комисията ги уведомява, че е вписала мерките, предприети от френското правителство по отношение на Sécúripost в регистъра на несъобщените помощи.

12. На 26 март 1993 г. френското правителство разрешава на Sofipost да прехвърли собствеността на Sécúripost към частния сектор. На 22 април 1993 г. ищите отново допълват своите мотиви. На 5 май 1993 г. Комисията ги уведомява, че е решила да раздели проучването на въпроса на две части, които съответно разглеждат положението преди и след приватизацията.

13. На 11 октомври 1993 г. ищите отправят покана към Комисията, съобразно с член 175 от Договора, да приеме решение в отговор на тяхната жалба, депозирано на 4 септември 1989 г.

14. На 31 декември 1993 г. Комисията - за която се явява нейният представител, който отговаря за въпросите на конкуренцията – пише на френското правителство, като го уведомява, без да представи никакво конкретно посочване на мотиви, че е решила, въз основа на доказателствата, с които разполага, да закрие досието като постанови, че не съществува държавна помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора. Тя обаче изтъква, че нейното решение не обхваща мерките, предприети след 1992 г. в контекста на приватизацията на Sécúripost.

15. На същия ден Комисията - за която отново се явява нейния представител, който отговаря за въпросите на конкуренцията – пише на ищите, като ги уведомява, в отговор на твърденията, които те са представили, че извършеното от нея разследване не е представило основания за да се направи заключение, че е била предоставена държавна помощ по смисъла на член 92 от Договора в този случай, и че следователно тя е решила да закрие досието.

16. Чрез искова молба от 2 март 1994 г. ищите завеждат иск пред Първоинстанционния съд за отмяната на това решение.

17. Те се позовават на четири правни твърдения в подкрепа на своя иск. Първото твърдение се основава на нарушение на член 93, параграф 2 от Договора, поради това, че Комисията неправилно е решила, като се имат предвид обстоятелствата по делото, да не започне процедурата, предвидена от тази разпоредба. Второто твърдение твърди нарушение на правото на жалбоподателите на справедлив процес, поради това че Комисията се позовава в своето решение – което неблагоприятно ги засяга – на документи, които не са им били съобщени, като

коментарите на френското правителство. Третото твърдение е относно нарушение на член 190 от Договора поради това, че Комисията не е отговорила в обжалваното решение на възраженията, повдигнати от ищите в тяхната жалба относно: 1) преотстъпването на Sécúripost на административен персонал от пощенската служба, 2) предоставянето на разположение на Sécúripost на пощенски помещения, 3) предоставянето на гориво и поддръжка за превозните средства при изключително благоприятни условия, 4) заем в размер на 15 000 000 FRF, предоставен от Sofipost на Sécúripost при преференциални условия. Четвъртото твърдение е относно наличието на очевидни грешки на преценка относно начина, по който решението разглежда увеличението с 9 775 000 FRF на капитала на Sécúripost, направени авансови плащания срещу поръчки, направени от пощенската служба до Sécúripost и приложените необичайни такси и предоставени му гаранции от пощенската служба.

По обжалваното решение

18. В съответствие с обжалваното решение, искът на жалбоподателите е насочен към отмяната на обжалваното решение, с което се отхвърля искането на ищеца за обявяване от Комисията на нарушаване от Френската република на членове 92 и 93 от Договора като е предоставила помощ на Sécúripost”.

19. Първоинстанционният съд започва от позицията, посочена в параграф 32 от обжалваното решение, че е подходящо, в светлината на документите по делото, да фокусира своето разглеждане едновременно по третото и четвъртото твърдение относно нарушението на член 190 от Договора и очевидната грешка при преценката.

20. На следващо място, в параграф 51, той установява, първо, че обжалваното решение е решение на Комисията, с което се отхвърлят твърденията на жалбоподателите поради това, че мерките, срещу които е оплакването, не съставляват държавна помощ по смисъла на член 92 от Договора и, второ, че на общо основание, обжалваното решение е решение по смисъла на член 189, параграф 4 от Договора и че то е трябвало следователно да съдържа изложение на мотиви в съответствие с член 190 от Договора. Следователно, Първоинстанционният съд смята в параграф 53, че е необходимо да се провери дали обжалваното решение разкрива ясно и недвусмислено мотивирането, което е накарало Комисията да заключи, че мерките, срещу които се оплакват ищите, не съставляват държавна помощ по смисъла на член 92 от Договора, по такъв начин, че да уведомят жалбоподателите относно мотивите за отхвърлянето на тяхната жалба и по този начин да им помогне да защитят своите права и Първоинстанционният съд да упражни своето право на съдебен преглед.

21. Първоинстанционният съд заявява в тази връзка, в параграф 54, че съдебният преглед, който подобно изложение на мотиви трябва да позволи, не е в настоящия случай преглед на въпроса дали е имало очевидна грешка при преценката, подобен на един преглед на упражняването от страна на Комисията на нейното

изключително право да разглежда съответствието на националните мерки, за които вече е установено, че съставляват държавна помощ, а преглед на тълкуването и на приложението на понятието за държавна помощ, указано в член 92 от Договора, който Комисията е предприела с оглед на определянето на това дали националните мерки, срещу които се оплакват ищите, трябва да се класифицират като държавна помощ или не.

22. В параграф 55, Първоинстанционният съд смята, че е необходимо да се има предвид контекста, в който е прието обжалваното решение, тъй като въпросът дали едно изложение на мотиви е адекватно или не, трябва да се прецени по отношение не само на неговото съдържание, но също така и на неговия контекст. Първоинстанционният съд отбелязва четири точки в тази връзка: първо, обжалваното решение е било прието след изтичането на особено дълъг период от време (параграф 56); второ, Комисията посочва в своята преписка с ищите, че тяхната жалба повдига известен брой важни принципни въпроси, изискващи задълбочено разглеждане и обширен технически анализ (параграф 57); трето, Комисията оттегля своето първоначално решение от 5 февруари 1992 г. в отговор на иска за отмяна, заведен от ищите, независимо, че този иск просто повтаря различните възражения, повдигнати в тяхната първоначална жалба, без да повдига никакви нови възражения (параграф 58); и, четвърто, Комисията е вписала мерките, срещу които е оплакването, в регистъра на несъобщените помощи и е изразила съжаление, в едно писмо до френското правителство, че не е било направено предварително уведомление съобразно с член 93, параграф 3 от Договора във връзка с някои от предприетите мерки (параграф 59).

23. В светлината на тези заключения, Първоинстанционният съд смята, в параграф 60, че е необходимо да разгледа дали, по делото пред него, мотивите, посочени в обжалваното решение, са могли да подкрепят твърдението, че мерките, срещу които е жалбата от страна на ищите, не съставляват държавна помощ по смисъла на член 92 от Договора.

24. Той заключава в тази връзка, че по отношение на възражението на жалбоподателите относно преотстъпването на административен персонал, обжалваното решение е опорочено от неадекватно изложение на мотиви (параграфи 62 и 63) и че що се отнася до възраженията във връзка с предоставянето на помещения на разположение на Sécupost (параграфи 65 и 66), поддържането на превозни средства (параграф 69), заемът в размер от 15 000 000 FRF (параграф 72) и цените, наложени от Sécupost на пощенската служба (параграфи 74 - 76), мотивите, посочени за това решение, са недостатъчни.

25. В тази връзка, Първоинстанционният съд смята в параграфи 66 и 72, че когато Комисията решава да отхвърли една жалба относно мярка, характеризирана от ищеца като ненотифицирана държавна помощ, без да се позволи на ищеца да направи коментари, преди приемането на окончателното решение относно информацията, получена в контекста на разследването на Комисията, тя е

автоматично длъжна да разгледа възраженията, които ищецът би повдигнал, при предоставена възможност да се запознае с тази информация.

26. Първоинстанционният съд смята, освен това, в параграф 78, че задължението на Комисията да посочи мотиви за своите решения може при определени обстоятелства да изисква размяна на становища и твърдения с ищеца, тъй като, за да се оправдае до необходимия правен стандарт своята преценка на естеството на една мярка, характеризирана от ищеца като държавна помощ, Комисията трябва да установи какво становище заема ищецът относно информацията, получена от нея в хода на нейното разследване. Първоинстанционният съд смята, че при тези обстоятелства това задължение съставлява необходимо разширяване на обхвата на задължението на Комисията да разгледа старателно и безпристрастно при нейното разследване на въпроса като извлича всички такива становища, които се окажат необходими.

27. Накрая, в параграф 80, Първоинстанционният съд поддържа, че обжалваното решение трябва да бъде отменено, тъй като мотивите, посочени за решението, не съдържат заключението, че мерките, срещу които е жалбата от страна на ищите, не съставляват държавна помощ по смисъла на член 92 от Договора.

Относно жалбата

28. Комисията твърди, че Съдът трябва:

- да отхвърли обжалваното решение и, като следствие от това да предприеме всички необходими правни стъпки и, по-специално да отнесе делото обратно до Първоинстанционния съд за решение по същество; и
- да определи на ищите в производството пред Първоинстанционния съд да платят съдебните разноски.

29. Френската република твърди, че Съдът трябва:

- да допусне жалбата на Комисията и да отхвърли обжалваното решение; и
- да уважи исканията на Комисията в първоинстанционното производство.

30. Федерална република Германия, Кралство Испания и Кралство Нидерландия също така твърдят, че Съдът трябва да допусне жалбата на Комисията.

31. Комисията предлага три правни иска в подкрепа на своята жалба. Тя твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал правна грешка:

- по отношение на адресата на едно решение относно държавна помощ;

- по отношение на обхвата на задължението да се представи изложение на мотиви; и

- по отношение на процесуалните норми, които трябва да се спазват при разглеждането на дела във връзка с държавна помощ.

32. Според твърдението на Комисията, Първоинстанционният съд не е взел надлежно предвид правната рамка, установена от Договора по отношение на държавните помощи и е пренебрегнал съдебната практика на Съда във връзка с тях. Когато, подобно на настоящото дело, Комисията вземе решение относно наличието на държавна помощ, срещу което е възразено, ищецът не се ползва от никакви специални права и може да оспори законността на това решение само на същата основа като всеки друг ищец, който е пряко и индивидуално засегнат от него.

Заклучения на Съда

Системата, установена от Договора, за мониторинг на държавните помощи

33. Преди да се разгледат твърденията, на които се прави позоваване в жалбата, е уместно да се припомнят съответните норми съгласно с установената от Договора система за мониторинг на държавните помощи.

34 Член 92, параграф 1 от Договора предвижда, че, „освен ако се предвижда друго в този Договор, всяка помощ, предоставена от държава-членка или чрез държавни средства, независимо от нейната форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията като поставя в по-благоприятно положение предприятия или производството на определени стоки, доколкото засяга търговията между държавите-членки, е несъвместима с общия пазар.”

35. Член 93 от Договора предвижда специална процедура, чрез която Комисията трябва да държи държавната помощ под постоянен надзор. Що се отнася до предложените нови отпуснати помощи от държавите-членки, той установява процедура, която трябва да се следва преди всяка помощ да може да се разглежда като законно предоставена. В съответствие с първото изречение от член 93, параграф 3 от Договора, както се тълкува от съдебната практика на Съда, Комисията трябва да бъде уведомена относно всякакви планове за предоставянето или промяната на помощта преди изпълнението на тези планове.

36. Комисията тогава провежда първоначален преглед на планираната помощ. Ако в края на този преглед тя смята, че един план не е съвместим с общия пазар, тя трябва незабавно да започне процедурата в съответствие с член 93, параграф 2, който предвижда: „Ако след като направи уведомление до засегнатите страни да представят своите коментари, Комисията установи, че помощта, предоставена от една държава или чрез държавни източници не е съвместима с общия пазар като се има предвид член 92, или че с такава помощ е злоупотребено, тя решава, че

засегнатата държава трябва да преустанови или да промени такава помощ в рамките на срока, определен от Комисията.”

37. От последното изречение на член 93, параграф 3, следва че по време на предварителния период засегнатата държава-членка не може да въведе в действие планираната помощ. Когато процедурата по разглеждането е започнала в съответствие с член 93, параграф 2, тази забрана продължава, докато Комисията постигне решение относно съответствието на планираната помощ с общия пазар. Ако Комисията обаче не е отговорила в срок от два месеца от уведомяването, засегнатата държава-членка може да изпълни плана след като уведоми Комисията (вж., по-специално Решение от 11 юли 1996 г., SFEI и други, C-39/94, Recueil, стр. I-3547, параграф 38).

38. В контекста на процедурата, предвидена от член 93, предварителният стадий на процедурата за преглеждане на помощта в съответствие с член 93, параграф 3 от Договора, която е предназначена просто да позволи на Комисията да формира *prima facie* мнение относно частичното или пълното съответствие на въпросната помощ, трябва следователно да се различава от разглеждането в съответствие с член 93, параграф 2, който е предназначен да подпомогне Комисията да бъде цялостно уведомена относно всички факти по делото решения от 19 май 1993 г., Cook/Комисията, C-198/91, Recueil, стр. I-2487, параграф 22, и от 15 юни 1993 г., Matra/Комисията, C-225/91, Recueil, стр. I-3203, параграф 16).

39. Процедурата в съответствие с член 93, параграф 2 е съществена, когато Комисията има сериозни трудности при определянето на това дали една помощ е съвместима с общия пазар. Следователно Комисията, когато взема решение в подкрепа на една помощ, може да се ограничи до предварителното разглеждане в съответствие с член 93, параграф 3, единствено ако тя може да бъде удовлетворена след едно предварително разглеждане, че помощта е съвместима с Договора. Ако, от друга страна, първоначалното разглеждане води Комисията до противното заключение или ако то не Ж помогне да преодолее всички трудности, съпътстващи определянето на това, дали помощта е съвместима с общия пазар, Комисията е длъжна да извърши всички необходими консултации и за тази цел да започне процедурата в съответствие с член 93, параграф 2 (вж., по-специално Решение от 20 март 1984 г., Германия/Комисията, 84/82, Recueil, стр. 1451, параграф 13, и решенията, упоменати по-горе Cook/Комисията, параграф 29, и Matra/Комисията, параграф 33).

40. Когато, без да започва процедурата в съответствие с член 93, параграф 2, Комисията установи, въз основа на член 93, параграф 3, че една помощ е съвместима с общия пазар, лицата, предвидени да се възползват от процесуалните гаранции, предвидени от член 93, параграф 2, могат да обезпечат неговото спазване единствено ако те могат да оспорят това решение на Комисията пред Съда (вж., по-специално Cook/Комисията, параграф 23, и Matra/ Комисията, параграф 17).

41. Засегнатите страни по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора, които в качеството им на лица, които са пряко и индивидуално засегнати са оправомощени в съответствие с член 173, параграф 4 от Договора, да започнат производство за отмяна, са тези лица, предприятия или сдружения, чиито интереси могат да бъдат засегнати от предоставянето на помощта, по-специално конкурентни предприятия и търговски сдружения (вж., по-специално Решение от 14 ноември 1984 г., Intermills/Комисията, 323/82, Recueil, стр. 3809, параграф 16).

42. Именно в контекста на тези правни елементи трябва да се разгледат трите правни твърдения, изтъкнати от Комисията в подкрепа на нейната жалба.

По първото твърдение

43. Чрез своето първо твърдение Комисията твърди, че като поддържа, че обжалваното решение съставлява отхвърляне на жалба, Първоинстанционният съд неправилно е изтъквал естеството на това решение. Комисията и четирите встъпили държави-членки поддържат, че единствените решения, които Комисията може да вземе в съответствие с членове 92 и 93 от Договора, са решения, адресирани до държава-членка относно наличието или съответствието на помощта. Когато, при изпълнението на нейното задължение да спазва принципа за добро управление, Комисията съобщава своето решение на един ищец, това съобщение не може като такова да съставлява решение, адресирано до ищеца. При настоящото положение на правото на Общността няма такава категория решения в сферата на държавните помощи като решения за отхвърлянето на една жалба.

44. Както отбелязва Първоинстанционният съд в параграф 50 от обжалваното решение, нито Договорът, нито законодателството на Общността не предвиждат процесуалната система за разглеждане на жалби, с които се възразява срещу предоставянето на държавна помощ.

45. При тези обстоятелства, решенията, приети от Комисията в сферата на държавните помощи трябва да се поддържа, че са адресирани до засегнатите държави-членки. Това е също така, когато такива решения засягат държавни мерки, спрямо които е направено възражение с жалба поради това, че те съставляват държавна помощ в противоречие с Договора и че Комисията отказва да започне процедурата в съответствие с член 93, параграф 2, тъй като тя смята, или че мерките, срещу които има възражение съставляват държавна помощ по смисъла на член 92 от Договора, или че те са съвместими с общия пазар. Когато Комисията приеме такова решение и продължи, в съответствие със своето задължение за добро управление, да уведомява ищите за своето решение, именно решението, адресирано до държавата-членка, трябва да представлява предмета на всякакъв иск за отмяна, който ищецът би могъл да заведе, а не писмото до този ищец, с което той се уведомява за решението.

46. Следователно, макар че може да се съжалева, че Комисията не е уведомила ищците относно своята позиция като им изпрати копие от едно надлежно мотивирано решение, адресирано до засегнатата държава-членка, Първоинстанционният съд е допуснал правна грешка като е установил, че обжалваното решение съставлява решение, адресирано не до тази държава, а до ищците, с което се отхвърля тяхната искова молба за обявяване от Комисията на нарушение от Френската република на членове 92 и 93 от Договора, като е предоставила помощта на Sécuritépost.

47. По този начин извършената от Първоинстанционния съд правна грешка, обаче, не прави невалидно неговото решение, тъй като, както признава Комисията, въпросното решение пряко и индивидуално засяга ищците. Като заключава в нейното решение, че разследването не е разкрило никакви основания за да се направи заключението, че съществува държавна помощ по смисъла на член 92 от Договора, Комисията имплицитно отказва да започне процедурата в съответствие с член 93, параграф 2. От решенията на Съда, упоменати в параграфи 40 и 41 по-горе следва, че в подобен случай лицата, за които е предназначено да се възползват от процесуалните гаранции, предоставени от член 93, параграф 2, могат да гарантират неговото спазване само ако те могат да оспорят въпросното решение пред правораздавателната власт на Общността в съответствие с член 173, параграф 4 от Договора. Този принцип е с еднакво приложение, независимо от това дали основанието, поради което е взето решението, е че Комисията разглежда помощта като съвместима с общия пазар или че, според нея, самото наличие на помощ не трябва да се вземе предвид.

48. Тъй като ищците безспорно се класифицират като лица, оправомощени да се ползват от въпросните процесуални гаранции, те трябва като такива да се разглеждат като пряко и индивидуално засегнати от обжалваното решение. Следователно, те имат правото да искат неговата отмяна (решение Cook/Комисията, параграфи 25 и 26).

49. В контекста на тези съображения трябва да се поддържа, че като признава, че при обстоятелствата по настоящото дело, обжалваното решение е решение, адресирано до ищците, с което се отхвърля тяхната искова молба за обявяване нарушаването от страна на Комисията на членове 92 и 93 от Договора, Първоинстанционният съд не е допуснал правна грешка, която да прави невалидно неговото решение.

По второто и третото твърдение

50. Чрез своето второ и трето твърдение, Комисията твърди, че грешката на Първоинстанционния съд относно адресата на решението на Комисията води до неправилна преценка на задълженията за посочването на мотиви и за разследването на жалби.

51. Независимо че признава, че без оглед на адресата, тя е длъжна да представи изложение на мотиви, което позволява проверката на законността на решението, и че, по отношение на ищите, тя е длъжна да разгледа всички факти и правни въпроси, които те са Ж представили, Комисията твърди, че Първоинстанционният съд неправилно е преценил обхвата на задължението за посочване на мотиви сякаш ищите са адресати на нейното решение.

52. По този начин, Комисията поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал правна грешка като постановява, в параграф 53 на обжалваното решение, че то е трябвало така да посочи мотиви, че да осведоми ищите относно съображенията за отхвърлянето на тяхното жалба и по този начин да ги опосредства да защитят своите права. Тя поддържа, че един ищец, който впоследствие пледира, в едно производство за отмяна, недостатъчност на предоставените мотиви, трябва да може да стори това единствено на същата основа като всеки друг ищец, който е пряко и индивидуално засегнат от това решение.

53. Комисията също така поддържа, че, независимо че е вярно, че уважаването на правата на защитата във всяко производство, заведено срещу едно лице, което може да доведе до акт, който неблагоприятно го засяга, съставлява основен принцип на правото на Общността, в делата относно държавни помощи единствено засегнатата държава-членка, която се оказва в такова положение, и следователно единствено тази държава е тази, която може да бъде формално призвана да изрази своята гледна точка относно коментарите, които са представени от заинтересованите трети страни.

54. На следващо място, Комисията посочва, че като следствие от това неправилно тълкуване на смисъла на обжалваното решение, Първоинстанционният съд предоставя нови права на ищите като заема становището, че Комисията е длъжна по нейна инициатива да разгледа възраженията, които един ищец сигурно би повдигнал, ако му беше предоставена възможност да се запознае с тази информация, и че задължението за посочване на мотиви може при определени обстоятелства да изисква обмяна на становища и твърдения с ищеца. Ако обхватът на разследването трябваше да обхване всички хипотетични възражения, които един „идеален ищец” би подигнал, както се очаква от Първоинстанционния съд, Комисията би била длъжна да проведе такава размяна на становища и твърдения във всеки случай.

55. На последно място Комисията поддържа, че в настоящото дело Първоинстанционният съд извършва, под прикритието на преглед на представеното изложение на мотиви, нещо, което всъщност съставлява преглед на грешка при преценката, като така третира чисто процесуалното изискване за посочването на мотиви като въпрос относно действителността по същество на решението. Реалната критика, отправена от Първоинстанционния съд към Комисията е, че тя е допуснала очевидна грешка при преценката, която се дължи на неадекватността на извършеното от тази институция разследване.

56. Четирите встъпили държави-членки излагат по същество същите твърдения като Комисията. Федерална република Германия отбелязва обаче, че когато Комисията решава да закрие процедурата във връзка с предварителния преглед в съответствие с член 93, параграф 3 и избира да стори това посредством решение по смисъла на член 189 от Договора, тя не е длъжна да представи никакво изложение на мотиви, тъй като процедурата във връзка с предварителния преглед не се провежда *inter partes* по този начин не предоставя никаква правна защита на ищците.

57. Като се имат предвид тези твърдения, необходимо е да се разгледа обхвата на задълженията, възложени на Комисията, когато тя получава жалба, с която се възразява на такива национални мерки като държавните помощи.

58. Що се отнася до, първо, предложението, че Комисията е задължена при определени обстоятелства да проведе обмяна на становища и твърдения с ищеца, произтичащо, съобразно с обжалваното решение, от задължението на Комисията да посочва мотивите за своите решения, трябва да се заяви, че няма основание за налагането на подобно задължение спрямо Комисията.

59. Както отбелязва генералният адвокат в точка 83 от своето заключение, подобно задължение не може да се основе единствено на член 190 от Договора. Освен това, както отбелязват Комисията и встъпилите страни, от решенията, упоменати в параграфи 38 и 39 от това решение следва, че Комисията не е длъжна да предоставя на жалбоподателите възможността да посочат своите становища на стадия на първоначален преглед, предвиден в член 93, параграф 3 от Договора. Освен това, тези решения показват, че, в контекста на едно разглеждане в съответствие с член 93, параграф 2, от Комисията просто се изисква да уведоми засегнатите страни да представят своите коментари. Следователно, както се отбелязва от встъпилите страни и от генералния адвокат в точка 91 на неговото заключение, налагането спрямо Комисията на задължение, с което се изисква от нея да проведе обмяна на становища и твърдения с ищеца в контекста на първоначалния преглед, предвиден в член 93, параграф 3 от Договора, би могло да доведе до конфликт между процесуалния режим, установен от тази разпоредба и този, предвиден от член 93, параграф 2.

60. На следващо място, що се отнася до заявлението, че Комисията е длъжна да разгледа определени възражения по нейна инициатива, трябва да се заяви, противно на това, което се поддържа от Първоинстанционния съд, че Комисията не е задължена да разглежда по нейна инициатива възраженията, които ищецът със сигурност би повдигнал, ако му беше предоставена възможността да се запознае с информацията, придобита от в хода на нейното разследване.

61. Този критерий, който изисква от Комисията да се постави на мястото на жалбоподателя, не е подходящ критерий за определянето на обхвата на задължението на Комисията да разследва.

62. Това заключение обаче не означава, че Комисията не е длъжна, при необходимост, да разшири обхвата на своето разследване по една жалба отвъд простото разглеждане на фактите и правните въпроси, които са Ж съобщени от ищеца. От Комисията се изисква в интересите на доброто управление на основните норми на Договора във връзка с държавните помощи, да провежда старателно и безпристрастно разглеждане на жалбата, което може да породи необходимостта тя да разглежда въпроси, които не са изрично повдигнати от ищеца.

63. Що се отнася до задължението на Комисията да посочи мотиви, установена съдебна практика е, че изложението на мотиви, което се изисква от член 190 от Договора трябва да бъде подходящо спрямо разглеждания акт и трябва да разкрива ясно и недвусмислено мотивирането, следвано от институцията, която е приела въпросната мярка по такъв начин, че да се опосредстват засегнатите лица да установят мотивите за мярката и да се опосредства компетентния съд на Общността да упражни своето правомощие на съдебен преглед. Изискванията, които трябва да се изпълнят от посочването на мотиви, зависят от обстоятелствата по всяко дело, по-специално съдържанието на въпросната мярка, естеството на посочените мотиви и интереса, който адресатът на мярката, или другите страни, които тя пряко и индивидуално засяга, могат да имат от това да получат обяснения. Не е необходимо мотивирането да обхваща всички релевантни факти и правни въпроси, тъй като въпросът дали изложението на мотиви отговаря на изискванията на член 190 от Договора трябва да се прецени по отношение не само на неговото съдържание, но също така и на неговия контекст и на всички правни норми, които уреждат разглеждания въпрос (вж., по-специално Решения от 13 март 1985 г., Нидерландия и Leeuwarder Papierwarenfabriek/Комисията, 296/82 и 318/82, Recueil, стр. 809, параграф 19 от 14 февруари 1990 г., Delacre и други/Комисията, C-350/88, Recueil, стр. I-395, параграфи 15 и 16, и от 29 февруари 1996 г., Белгия/Комисията, C-56/93, Recueil, стр. I-723, параграф 86).

64. Що се отнася по-специално, до едно решение на Комисията, с което се установява, че не съществува никаква държавна помощ, каквато се твърди от ищеца, Комисията трябва най-малкото, противно на твърдението на правителството на Германия, да представи на ищеца адекватно обяснение на мотивите, поради които фактите и правните въпроси, изложени в жалбата не са успели да покажат наличието на държавна помощ. От Комисията обаче не се изисква да дефинира своята позиция по въпроси, които очевидно са без значение или са незначителни или просто са от вторично значение.

65. Именно в светлината на тези заключения относно обхвата на задълженията на Комисията при разследването на делото и за посочването на мотиви за обжалваното решение, че Съдът трябва да прецени твърденията на Комисията и на встъпилите страни в смисъл, че Първоинстанционният съд третира чисто процесуалното изискване за посочване на мотиви като въпрос относно

материалната действителност на решението и че, въз основа на твърдяната недостатъчност на мотивирането, той всъщност критикува Комисията за това, че е извършила очевидна грешка при преценката, която се дължи на неадекватността на разследването, извършено от тази институция.

66. Както се изтъква в параграф 19 от това решение, Първоинстанционният съд разглежда заедно твърденията относно нарушението на член 190 от Договора и очевидната грешка при преценката.

67. Трябва обаче да се помни, че това са отделни твърдения, всяко от които може да се повдигне в производството в съответствие с член 173 от Договора. Първото, с което се твърди липсата на мотиви или неадекватността на посочените мотиви, се отнася до нарушение на съществени процесуални изисквания по смисъла на този член и, обхващайки въпрос на обществената политика, трябва да се повдигне от съдебната власт на Общността по нейна инициатива (вж., по-специално Решение от 20 февруари 1997 г., Комисията/Daffix, C-166/95 P, Recueil, стр. I-983, параграф 24). Обратно, второто, което се отнася до материалната действителност на обжалваното решение, засяга нарушение на едно правило относно приложението на Договора по смисъла на член 173, и може да се разглежда от съдебната власт на Общността само ако то се повдигне от ищеца.

68. Също така трябва да се отбележи, че както установява генералния адвокат в точка 52 от неговото заключение, независимо че Първоинстанционният съд разглежда заедно тези две твърдения, той в крайна сметка основава своята отмяна на решението на Комисията единствено на нарушение на член 190 от Договора. Някои от критиките на това решение обаче, които не се поддържат в обжалваното решение, не могат да се основат на нарушение на задължението да се представи изложение на мотиви.

69. По този начин, що се отнася до поставянето на помещения на разположение на Sécuritépost от пощенската служба, Първоинстанционният съд поддържа, в параграф 65 от обжалваното решение, че Комисията е трябвало да сравни наемите, които реално са платени от Sécuritépost с тези, платени от нейните конкуренти за сравними помещения. По отношение на поддържането на превозните средства на Sécuritépost от страна на „Service National des Ateliers et Garages des PTT” (Национален отдел на работилниците и гаражите на пощенската служба, от тук нататък „SNAG”), Първоинстанционният съд постановява, в параграф 69 от своето решение, че Комисията е трябвало да сравни цените, реално налагани от SNAG, с тези, налагани от частни гаражи.

70. Подобно, в параграф 72 от обжалваното решение, Първоинстанционният съд установява, че фактът, че заемът от 15 000 000 FRF съставлява търговска сделка, не е достатъчен сам по себе си, за да покаже, че той не съставлява държавна помощ, тъй като такава сделка може да се извърши срещу лихва, която представлява специално предимство. Комисията следователно е трябвало да разгледа това дали наложената лихва съответства на пазарната лихва.

71. Освен това, що се отнася до възражението на ищите, че цените, наложени от Sécúripost на пощенската служба, са съществено по-високи, отколкото тези, които обичайно се налагат в засегнатия сектор, Първоинстанционният съд отбелязва, в параграфи 74 и 75 от обжалваното решение, че сравнението на Комисията на наложените цени за предоставянето на услуги на пощенската служба и на магазините Casino се е основавало единствено на информацията относно 1993 г. Това сравнение пропуска да вземе предвид различията в цените, налагани между 1987 и 1992 г., независимо от стабилния спад на цените, налагани от Sécúripost на пощенската служба между 1987 г. и 1993 г., в съответствие по-специално с рамковото споразумение между пощенската служба и Sécúripost от 30 септември 1987 г., като по този начин допълнително се увеличават различията, упоменати от ищите. Според Първоинстанционния съд, Комисията е трябвало да разгледа цените, налагани от Sécúripost на пощенската служба и на другите клиенти през годините преди 1993 г.

72. Следователно, че що се отнася до въпросите, упоменати в параграфи 69-71 от това решение, Първоинстанционният съд не е успял да направи необходимото ограничение между изискването за посочването на мотиви и материалната действителност на решението. Въз основата на твърдяната недостатъчност на мотивирането, той критикува Комисията за очевидна грешка при преценката, дължаща се на неадекватността на извършеното от тази институция разследване.

73. Независимо от това, Първоинстанционният съд, що се отнася до другите жалби, не е допуснал правна грешка като е постановил, че обжалваното решение е опорочено от недостатъчно мотивиране.

74. Първо, Първоинстанционният съд установява в параграф 62 от обжалваното решение, че разглежданото решение е опорочено от недостатъчно мотивиране относно възражението на ищите, че Комисията не е разгледала конкретното предимство, критикувано в тяхното жалба, произтичащо от факта, че е било възможно служителите, които са преотстъпени на Sécúripost от пощенската служба, по всяко време да бъдат обратно назначени в отдела, в който са били наети първоначално, ако са се оказали необходими съкращения на персонал в предприятието, в което те са били преотстъпени, без да е необходимо това предприятие да плати при такива обстоятелства каквото и да е обезщетение за съкращение или уволнение. В производството пред Първоинстанционния съд, Комисията просто твърди в тази връзка, че неплащането на обезщетение за съкращение или уволнение не е нещо повече освен вторичен аспект на едно възражение, повдигнато в различните жалби относно пълното или частичното плащане от държавата на възнаграждение на персонала на Sécúripost.

75. Първоинстанционният съд правилно е установил, че мотивирането, което се съдържа в обжалваното решение, не е адекватно в тази връзка, тъй като Комисията не е отговорила на това възражение. Това възражение, което изрично е повдигнато в жалбата, не може да се разглежда като вторичен аспект на

задължението относно пълното или частичното плащане от държавата на възнаграждението на персонала на Sécuritépost. Дори ако възнаграждението на целия персонал, който е преотстъпен от пощенската служба, е било изплатено от Sécuritépost, последното пак би се възползвало от потенциалната полза да не плаща никакво обезщетение в случай на съкращение или уволнение.

76 На следващо място, в параграф 63 от своето решение, Първоинстанционният съд установява, че мотивите, посочени в обжалваното решение, не са адекватни по отношение на възражението на ищците относно факта, че Sécuritépost не е направило никакви вноски във фондове за осигуряване при безработица по отношение на преотстъпените служители. Според обжалваното решение Комисията отговаря на това възражение като заявява, че „от друга страна, никакви вноски не е необходимо да се направят във фондове за осигуряване при безработица по отношение на трудовото правоотношение на преотстъпените служители, тъй като тяхното трудово правоотношение се гарантира от техния статут на служители”.

77. По този въпрос също така Първоинстанционният съд правилно поддържа, че мотивите, изложени в обжалваното решение, са неадекватни. Както отбелязва Първоинстанционният съд, Комисията изрично признава в обжалваното решение, че не са платени никакви вноски за осигурителни фондове за безработица, но неговото обяснение относно това защо той е заключил, че това не съставлява държавна помощ по смисъла на член 92 от Договора е дотолкова недостатъчно, че представените в обжалваното решение мотиви трябва да се разглеждат като неадекватни.

78. Като се има предвид предходното, изложените от Комисията твърдения в подкрепа на нейната жалба трябва отчасти да не се подкрепят. Обаче, подобно на Първоинстанционния съд, Съдът също така е установил недостатъци в мотивите, на които се основава обжалваното решение. Тези недостатъци сами по себе си са достатъчни, за да оправдаят отмяната на решението. Следователно, жалбата трябва да бъде изцяло отхвърлена.

По съдебните разноски

79. В съответствие с член 122, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, когато една жалба е необоснована Съдът трябва да вземе решение относно съдебните разноски. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане, и в съответствие с член 69, параграф 3, Съдът може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания, или поради изключителни обстоятелства.

80. В настоящото дело Комисията е изгубилата страна, но ищците, които са ищци в първоинстанционното производство, не са взели участие в апелативното

производство и следователно не са поискали съдебните разноси. При тези обстоятелства, Комисията и Френската република, съобразно с член 69, параграф 3 от Процедурния правилник, се осъждат да понесат собствените си съдебни разноси. Също така трябва да се определи на Федерална република Германия, Кралство Испания и Кралство Нидерландия да понесат собствените си съдебни разноси, в съответствие с член 69, параграф 4 от Процедурния правилник.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отхвърля жалбата

2. Осъжда Комисията на Европейските общности, Федерална република Германия, Кралство Испания, Френската република и Кралство Нидерландия да понесат собствените си съдебни разноси.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 2 април 1998 година.

Подписи